

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 6

Tôi không hiểu tại sao giáo xứ này có nhiều người mất trí như vậy.

Trước hết là người đàn ông tên Đôm tôi gặp ở hành lang nhà xứ buổi chiều tối hôm tôi mới đến đây. Người đàn ông này bất bình thường một cách khó hiểu. Tôi gọi bằng anh cho lịch sự nhưng cả giáo xứ chỉ gọi anh bằng “thằng”: thằng Đôm với vẻ thân mật, vừa do thói quen địa phương vừa do quen miệng từ lâu... chứ không phải khinh dể, ngược lại anh rất được mọi người, xin nhân mạnh là *mọi người* không trừ ai, quý mến. Bất bình thường một cách khó hiểu... ra sao xin nghe tôi kể tiếp.

Tuổi của anh Đôm trạc bốn mươi lúc tôi đang ở đây, anh to xương, cao lớn, lưng thẳng, vai ngang, rấn rỏi, khỏe mạnh... đúng dáng của một người đàn ông lý tưởng. Da trắng, mắt đen nhưng sâu thăm thẳm, gò má thấp, mũi thẳng, miệng rộng... rất giống người Âu châu. Người ta truyền miệng nhau rằng anh Đôm là con lai giữa một phụ nữ VN với một anh lính Pháp dòng Lê dương (lính đánh thuê do Pháp tuyển mộ từ các thuộc địa của họ)... nên anh thừa hưởng được nhiều nét đẹp Âu châu.

Ăn nói thẳng tuột, thô thiên, đần độn nhưng có duyên. Siêng năng lao động với công việc đặc trưng là gánh nước miễn phí cho nhà xứ, cho bất kỳ gia đình nào dù lương dù giáo khi nhà đó có việc thuộc hôn, quan, tang hoặc tế... mà không đòi một điều kiện gì, thậm chí mỗi khi gánh nước xong, có xới cho anh Đôm một tô cơm, gặp lúc vui anh ăn, buồn buồn anh cũng từ chối luôn.

Dân xứ này dùng nước sông, nên việc gánh nước là việc nặng nhọc nhất là đối với những gia đình ở xa, cách con sông vài trăm mét hay hơn kém một cây số, dịp hội hè đình đám phải sử dụng nhiều nước cho nấu nướng, lau dọn, giặt rửa... cho nên anh Đôm đã phụ trách gánh nước cho nhà đám thì phải gánh nước suốt thời kỳ đám tiệc hai ba ngày liền. Không cần ai mời mọc, báo tin hay yêu cầu... thấy nhà nào rộn lên là anh đến làm “nhiệm vụ tự đặt”. Phải nói rằng, điều đó làm vừa lòng mọi gia chủ! Chuyện gánh nước tuy là chuyện nhỏ! Nhưng cảm tình anh tạo được lại rất to từ người lớn đến người nhỏ, cả đến các cha các thầy các sơ đâu đâu cũng thích và nhắc đến anh.

Riêng ở nhà xứ, anh Đôm dành riêng một thời biểu gánh nước tự nguyện thường xuyên, nghiêm túc và đầy tính kỷ luật: 2 lần một ngày vào 3g - 4g sáng, 15g -16g chiều, nhà xứ phải “thả lỏng” luôn luôn một cửa sau nhất định, suốt ngày lẫn đêm để anh đến nhẹ nhàng gánh nước châm đầy hết các nơi có thể chứa mà không làm phiền ai. Nói chung các bồn nước, phuy, lu, hũ, ché, thùng chậu... trong nhà xứ từ nhà trên xuống bếp dưới lúc nào cũng đầy nước, hễ lưng nước là anh Đôm có vẻ không chịu nổi. Buồn cười thay! Trước khi gánh nước suốt chiều (15g-16g), bao giờ anh cũng đi khắp nơi không kiêng dè chỗ nào và bất cứ ai để khua khoắn hết mọi người trong nhà xứ phải đi tắm bằng câu cửa miệng: “*đi tắm đi nghe!*”, để sau đó tiện cho anh

lại cho chằm đầy nước mà an tâm vào buổi tối... giả dụ cha sở có đang tiếp khách, cha phó có đang họp... anh Đôm cũng không từ, anh nhẹ nhàng ló đầu vô phòng khê khàng nhắc: “*đi tắm đi nghe!*”, thậm chí có những hôm vào dịp áp lễ trọng, các cha đang ngồi trong tòa giải tội làm nhiệm vụ, anh cũng đến đứng chỗ nào gần đó nhắc bằng giọng thì thào: “*đi tắm đi nghe!*”, vậy mà có cha nào cảm thấy phiền đâu! Trái lại giới giáo sĩ tu sĩ từng đến giáo xứ này đều nói đùa với nhau: đến xứ này ta được lo chu đáo đến cả việc nhắc đi tắm. Nói dối có tội! Có lần đức giám mục đến dâng lễ 10g, ở lại sau cơm trưa hơi muộn, cũng được anh Đôm thò đầu vào nhắc “*đi tắm đi nghe!*”, lúc đó cha sở không cần phải xin lỗi, bởi đức giám mục được dịp no cười và đối đáp bông đùa với anh vài câu để giải trí.

Anh Đôm không có nhà cửa để ở. Từ được nuôi trong viện mồ côi của các nữ tu dòng Chúa Quan Phòng (Providence) gần đó, anh bước ra đời với cách sống phiêu linh lãng tử như thế. Ở đâu cũng là nhà anh, anh muốn ăn ở đâu thì tới đó mà ăn – một tô cơm to có khi chan nước lã cũng được- anh muốn ngủ đâu thì ngủ –một chỗ ngả lưng không chần lẩn gói cũng an giấc-, trái lại, ai cũng muốn anh đến ở nhà họ để họ được lo cho anh chút ít.

Chuyện về anh Đôm có thể kể hoài không hết, còn có nhiều người mất trí khác, mỗi người một vẻ “*thời danh dị tích*” khác nhau... như ông Tám Mú đêm nào trăng lên thì đi gom hết dếp, guốc, thùng, xô, mũ, áo... Của gia đình nào đó lỡ quên hoặc để hớ hênh, đem chất đống ở đầu cầu gần nhà thờ xong, sáng ra đi báo tin cho mọi người đến nhận lại, hoặc sáng sớm đứng trước công nhà thờ đón người đi lễ bằng những tràng tiếng Pháp thật chuẩn, ngày kia cao hứng mở tú cật hết vạt sau áo dài của bà vợ... như thầy giáo Khéo lúc nào cũng khoe dạy học cho một lớp 80 học trò đi thi đỗ 100; như bà Chín Híp-py đi phát tiền cho người đi đường; như ông No-e đứng ở bên dò lăm le cái khăn lau tay lau đầu lau mặt bất kỳ ai đi dò vào buổi sáng, ai nhìn thấy khách đi dò nhất là các cô gái chạy dạt ra, cười khanh khách rân một góc vừa né tránh là biết ngay đang bị ông rượt đuổi để lau mặt; như chú Tiết gặp ai cũng rú: “*đánh lộn với tao không*”, “*đánh lộn với tao đi!*” v.v... Thật là một xứ sở đầy kỳ nhân dị vật, đầy *chuyện cổ tích*.

Cha sở kể tiếp:

Ông Lực Lượng bảo chính ông ấy làm rối tung cả họ đạo này... vì những người đó là những phát ngôn viên cho ông ấy.

Tôi hỏi:

- Quyền lực kinh khiếp như Các Ông... sao không dùng những người khôn ngoan mà lại dùng những kẻ mất trí?

Ông Lực Lượng trả lời ngay:

- Vì người ta rất tin vào những gì người mất trí nói.

Tôi hỏi:

- Trường hợp người “bị quỷ ám” thì sao? Có Các Ông nhúng tay vào đúng không?

Ông Lực Lượng trả lời:

- Những ai tin Chúng ta, thường xuyên nghĩ đến Chúng ta, cậy vào Chúng ta, tại sao Chúng ta làm ngo? Nói tóm cả những ai phủ nhận Thiên Chúa, Chúng ta đến với họ.

- Tại sao Các Ông không mượn xác người bên lương?

- Á à! Người lương đôi khi tốt hơn người Công giáo các ông! Nhưng nói cho cùng, Chúng ta thích những tâm hồn bội phản Thiên Chúa hơn, để Chúng ta trả thù Thiên Chúa, Còn người lương, Chúng ta thật không thấy hứng thú

Tôi hỏi:

- Như vậy những người mất trí ở đây đều được Các Ông nhập xác?

- Không! Chúng ta chỉ nương náu vào sự mất trí của họ.

Khi về phòng tôi bỗng nhớ lại, anh Đôm là người tốt, nhưng nhiều lúc anh hứng lên, khóa thân tông ngông đi lại ở phía sau nhà bếp, nơi có các bà các cô đang làm việc, gây dao động cho nhiều người nhưng đó có ai trách cứ hay ngăn chặn được, lý do là vì anh là kẻ mất trí, không thể nào thuyết phục khuyên can hay nhắc nhở. Người ta kể nhau nhiều về cô gái Tuyết Ma, thường đợi đến những đêm trăng, cô trần truồng đi lại ở trường học -Tuyết Ma là cô gái khoảng đôi mươi tên Tuyết, cô nữ sinh thuộc hàng hoa khôi trường Mê Linh này bị cha mẹ hủy hoại mối tình đầu nên buồn quá sinh mất trí, cứ hình dung một cô gái đẹp khóa thân xoa tóc đi dưới ánh trăng trông như ma quái thì dù biết sẽ dấy lên bao là tư tưởng, ước muốn tà mỵ trong lòng giới nam nữ thanh niên cỡ nào!

Cha sở kể tiếp.

Tôi hỏi:

- Các Ông khôn ngoan quá thể! Cho nên còn nhiều cách khác để cảm dỗ, sao lại dùng “chiêu” xem chừng hơi hèn hạ bản thủ... để hại giáo dân của tôi!...

Ông Lục Lượng cười:

- Ai bảo với ông đó là phương kế hèn hạ và bản thủ? Tự cổ chí kim anh hùng nào không sụp đổ vì nữ sắc và dục tính. Đã có bao nhiêu người chống đỡ nổi cái món này? Dục tính là nhu cầu, hành vi, nếp sinh hoạt và đời sống... rất cao đẹp tự bản chất cho đến dụng đích, nhưng chính con người đã nghĩ xấu về nó, biến nó thành hèn hạ và bản thủ. Chúng ta chỉ nương vào tình thế ấy mà hành động.

Tôi đột ngột kết luận:

- À ra! Nhiều điều Chúa ban là cao đẹp và hữu ích, nhưng Các Ông đã biến thành hèn hạ và bản thủ, đó là mưu chước “trương kế tựu kế” của Các Ông! Ôi Các Ông khôn ngoan và hiểm độc biết bao!

Ông Lục Lượng cười xòa:

- VẬY là ông hiểu Chúng ta thêm chút nữa rồi đấy! Chúc mừng!

Khi ngồi trong lớp dạy học cho các em học trò bé bỏng, tôi bỗng nghĩ: Mình chưa hiểu nổi cái cha sở phát hiện, chỉ mơ hồ thấy rằng làm hư những giá trị cuộc sống chính là một trong những *mưu ma chước quỷ*! Điềm lại tôi thấy câu chuyện người bạn cùng lớp của tôi ở tiểu chủng viện, việc anh đi tu là tốt, thấy không hợp anh xuất tu cũng là chuyện không xấu, nhưng cha mẹ anh ấy mắng nhiếc, hành hạ bằng đủ mọi cách khiến anh treo cổ tự tử ở sau nhà (chuyện xảy ra cách đây khoảng 5 năm) chẳng phải từ chuyện tốt trở nên xấu tệ là gì!

Bắt đầu từ hôm đó tôi cảm thấy sợ sự thâm hiểm của ma quỷ hơn.

(còn tiếp)